

**ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΑΡΙΟΥ ΜΠΕΓΖΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΟΜΟΤΙΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ
ΙΩΑΝΝΗ ΚΟΡΝΑΡΑΚΗ**

Χαλάνδρι 15^η Ιουλίου 2013

Σεβασμιώτατε/οι
Σεβαστοί Πατέρες,
Κυρίες και Κύριοι Συνάδελφοι,
Αγαπητές φοιτήτριες και φίλτατοι φοιτητές μας,
Κυρίες και κύριοι της Βιβλιοθήκης και της Γραμματείας της Σχολής μας,
Κυρία Κορναράκη,
Αγαπητά τέκνα του μεταστάντος Δασκάλου μας,
Φίλτατε συνάδελφε Κωνσταντίνε Κορναράκη,

Η Θεολογική Σχολή, αμφοτέρα τα Τμήματά της, Θεολογίας και Κοινωνικής Θεολογίας, ο Πρύτανης και η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου Αθηνών συνοδεύουν τον μεταστάντα αείμνηστο Δάσκαλό μας Ιωάννη Κορναράκη, Ομότιμο Καθηγητή της Ποιμαντικής Ψυχολογίας και της Εξομολογητικής, στην τελευταία κατοικία του.

Ευχόμαστε και προσευχόμαστε όπως ο δωρεοδότης της ζωής Κύριος αναπαύει τον μεταστάντα Δάσκαλό μας, παρηγορεί τους οικείους του και στηρίζει την θεολογική μας οικογένεια μαζί με την πανεπιστημιακή κοινότητα, διδασκόντων, διδασκομένων και εργαζομένων. Από σήμερα γινόμαστε λιγότεροι και πτωχότεροι με την απώλεια ενός επιφανούς ακαδημαϊκού ανδρός όπως ο αοίδιμος Ιωάννης Κορναράκης, ο οποίος εργάσθηκε επιστημονικά επί μισόν αιώνα, υπηρέτησε δυο Θεολογικές Σχολές της χώρας μας, τόσο του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης επί δεκαετία όσο και του Πανεπιστημίου Αθηνών επί δεκαπενταετία, μετείχε στην τότε, κατά το έτος 1983, ηρωική και σοφή πρωτοβουλία καθηγητών της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών να ιδρύσουν το Τμήμα Ποιμαντικής και μετέπειτα Κοινωνικής Θεολογίας, κατοχυρώνοντας με αυτόν τον τρόπο την αυτοτέλεια της Θεολογικής Σχολής μέχρι σήμερα και στην συνέχεια ανέλαβε Πρόεδρος του Τμήματος για μια τετραετία (1985-1989) επί δυο συνεχείς θητείες.

Τον πρόποντα λόγο περί του βίου και του επιστημονικού έργου του εκλιπόντος θα αναλάβει ο καθ' ύλην αρμόδιος αιδεσιμολογιώτατος πρωτοπρεσβύτερος π. Αδαμάντιος Αυγουστίδης, Αναπληρωτής Καθηγητής Ποιμαντικής Θεολογίας και Ψυχολογίας, ο οποίος υπήρξε μαθητής του μεταστάντος και διδάκτοράς του. Ως Κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής αρκούμαι σε δυο συντομώτατα σχόλια για να μαθαίνουν οι νεώτεροι και να μην λησμονούν οι παλαιότεροι θεολόγοι μας.

Ο αείμνηστος Ιωάννης Κορναράκης υπήρξε ο εμπνευστής, ιδρυτής και πρωτοπόρος θεμελιωτής της Ποιμαντικής Ψυχολογίας στην Ελλάδα και στην Ορθοδοξία διεθνώς από πενήκονταετίας. Σήμερα πια η Ποιμαντική Ψυχολογία είναι αυτονόητη, αλλά επί των ημερών του εκλιπόντος στις δεκαετίες 1950-1960 ήταν αδιανόητη και μετέπειτα κατέστη δυσνόητη για να μετεξελιχθεί σε αυτονόητη χάρη στον εργώδη επιστημονικό μόχθο του εκλιπόντος Δασκάλου μας. Εξαιτίας της παρεξηγημένης σχέσης μεταξύ θεολογίας, εκκλησίας και ποιμαντικής αφ' ενός και ψυχολογίας, ψυχιατρικής, ψυχοθεραπείας και ψυχανάλυσης αφ' ετέρου, που επώασθη στον ετερόδοξο χριστιανισμό και παρεισέφρυνε κακοδόξως στην «καθ' ημάς Ανατολή», φαινόταν αδιανόητη η συνύπαρξη της Ποιμαντικής και της Ψυχολογίας.

Ο αείμνηστος Δάσκαλος με τις πρωτοποριακές διατριβές του στην δεκαετία του 1960 στην Θεσσαλονίκη θεμελίωσε την Ποιμαντική Ψυχολογία σε αναφορά προς την Εξομολογητική και μάλιστα σε ορθόδοξη πατερική βάση με έμφαση στους νηπτικούς ασκητές. Στην Αθήνα από την δεκαετία του 1970 προήγαγε και καθιέρωσε την Ποιμαντική Ψυχολογία από τέχνη του εξομολογητηρίου σε επιστήμη της θεολογίας διδάσκοντας στην νεοϊδρυθείσα κατά το έτος 1977 ειδικά για τον μεταστάντα Δάσκαλό μας τότε τακτική Έδρα της Ποιμαντικής Ψυχολογίας και Εξομολογητικής στην ενιαία Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο αείμνηστος Ιωάννης Κορναράκης εδραίωσε τον κλάδο του, δικαιώνοντας απολύτως την επιλογή των συναδέλφων του, αναδεικνύοντας πολλούς και καλού νέους θεολόγους, πλείστους όσους κληρικούς και ποιμένες με λιπαρά γνώση της ψυχολογίας και της πατερικής θεολογίας και καθιστώντας πλέον επιβεβλημένη την Ποιμαντική Ψυχολογία για την εκκλησία και την ορθόδοξη θεολογία επί πατερικών βάσεων.

Ο μεταστάς διακρινόταν για το ήθος του και το ύφος του. Υπήρξε δίκαιος και ανθρώπινος κατά πάντα. Κι όμως, ενώ ήταν φιλόανθρωπος, δεν το εδεικνυε ούτε το επεδείκνυε, μάλλον το απέκρυβε. Γι' αυτό παρεξηγείτο ως δήθεν αυστηρός, σκληρός και άκαμπτος, αλλά όχι άδικος ούτε ανηλεής. Δίκαιος ήταν, φερόταν και φαινόταν, γι' αυτό κάποιοι

συνάδελφοι και μαθητές του είχαν την μονομερή εντύπωση ότι ο εκλιπών ήταν αμετάπειστος, άκαμπτος, ανελαστικός στις απόψεις του και «σιδηρούς» στην συμπεριφορά του. Η ευγένεια του εκλιπόντος Δασκάλου μας ήταν ανυπόκριτη και αυθόρμητη. Γι' αυτό η καλή συμπεριφορά του έμοιαζε ψυχρή χωρίς να είναι τυπική. Ακόμα κι όταν φαινόταν θερμός και φιλικός, δεν μεροληπούσε ούτε κολάκευε, αλλά απλώς συγκατένευε ευχάριστα σε οτιδήποτε ενέκρινε ως δίκαιο και πρέπον.

Δεν ευτύχησα να τον έχω δάσκαλό μου, αλλά έτυχε να γίνει υπηρεσιακός προϊστάμενός μου μετά τον θάνατο του δασκάλου μου Νίκου Νησιώτη, το 1986, αναλαμβάνοντας κατ' ανάθεση το μάθημα της Ψυχολογίας της Θρησκείας για κάποιο χρονικό διάστημα, οπότε συνεργασθήκαμε στενότερα. Από ετών έχω αναθέσει σε υποψήφιο διδάκτορά μου, ψυχίατρο και θεολόγο, να εκπονήσει διατριβή με θέμα την εισδοχή της ψυχαναλυτικής θεωρίας στην νεοελληνική θεολογία, όπου ο αείμνηστος Ιωάννης Κορναράκης αποτελεί ένα από τα πλέον εξέχοντα κεφάλαια της εκπονουμένης διδακτορίας.

Ας είναι αιωνία η μνήμη του μακαριστού Δασκάλου μας Ιωάννη Κορναράκη και αείποτε φωτεινό το παράδειγμά του!